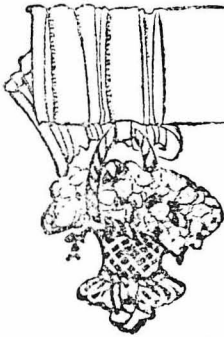

ΝΕΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. Κ. ΦΑΛΤΑΓΓΙΣ

Ο ΗΛΙΟΥ

(Ναυτική ήθογραφία)

«Ο Ήλιος—το όνομά του ήτο Μητρος, Μητρος Ήλιος—είχε τρία έλαττωμάτα. Ήτο ακάθαρτος, λαίμαργος και φιλάργυρος. Στα τρία αυτά έλαττωμάτα διεκλαδώνοντο και άλλα πιά μικράς σημασίας που έπλέκοντο στον κορμό των τριών βασικών έλαττωμάτων του Ήλιου.

Ο Ήλιος κατήγματο από το Κρανίδι και σάν γνήσιος Κρανιδιώτης μιλούσε έντός της άρβανίτικης και τήν ελληνική.

«Ο Ήλιος υπηρέτησε στη «Ναυκρατούσα» στο τραπέζι των διόπων. Έφερνε τήν καρδιά, όταν δεν τήν έφερνε κανένας διόπος, μιά κανάτα νερό όταν δεν τήν έβγαζε ούδ' όδρος, ή δεν τήν έπινα και έπλενε μιά φορά στις δεκαπέντε ημέρες τα σιδερένια πιάτα του συστήτου, αφού έθαμνόσε τήν συγχωτέρα πλάσι περιότη.

«Ο Ήλιος έβρωσε από συστήτου των διόπων άν και ήτο ο τελευταίος καύτης. Τήν άπορροήσαν αυτή τήν είχη να ή ή καταδέχεται να τρώγη με τους συναδέλφους του. Έδίδαγε μάλιστα τήν καλύτερα μεριά από το κρέας και έπαιρνε πρώτος το ψάι του για να έχη πιά πολύ πάχος. Αν τον έφώναζε κανένας από τους διόπους ή ή έπαιρνε τήν άπάντησι :

— Ε, έ, τι φωνάζεις ; Ο κανένας με τήν σειρά του !... Ή έποχη που υπηρέτησε στη Ναυτική ο Ήλιος ήτο ή έποχη του Βαλκανοτουρκικού Πολέμου. Ο Ήλιος είχεν αυτή τήν έποχη πολύ γραφεται ή ιστορία του, 143 δραχμές στο πορτοφόλι του και πολλά ανέκδοτα στην πλάτη του. Με τις 143 δραχμές έβαζάνε το μοχλό του από τις όκτω το πρώο τις όκτω το βράδυ, τί μπορούσε να κάνη.

Υπήρχαν δύο πειραμαί γι' αυτόν που τον τραβούσαν ο κανένας με το μέρος του, όπως τήν παλιάν έποχη τραβούσαν τον Ήρακλή, ή Ασκή, και ή Κανά.

Ο πρώτος πειραμαίς νυμφένος λιμοκοντόρος του παρίστανε τις απολύσεις των 143 δραχμών, υπό τήν μορφή ενός καινούριου κοστούμιού ρούχων και παπουτσιών και καπέλου με τα λοιπά αξιολύματα. Με το νέο κοστούμι ή ή παρυσιάζετο ο Ήλιος στο χωριό του ύστερα από τήν απόλυσι του και τήν είρηνη.

Ο δεύτερος πειραμαίς της Μεθυστης διασκέδαζε όλο το κρεάτι κάθε βράδυ παριστάνων κομμάτια τήν έντοπιση που ή ή έκανε ο Μητρος Ήλιος στο χωριό του με το καινούριο του κοστούμι. Τα κοριτσόπουλα ή ή έβγαζαν στους δρόμους και ή ή τον έχαιρούντονα φωνάζοντας :

— Α ! μισέρδα, μισέρδα. Μητρ Ήλιος—καλώς όρισε, καλώς όρισε Δημήτρι Ήλιος.

— Μισέου τούδα ! Καλώς σας χάρησε !

— Τσι ήμπούκου γιά ! Σα γκατό μ' υτό !—Τι ήμωρος που είσαι, σαν γκατόρ μιάζεις !

Κι' έδω όλο το κρεάτι έβαζε στα γέλοια από τήν υποτιμημένη άπάντησι του Ήλιου στην τελευταία φράσι των κοριτσιών του Κρανιδιού :

— Κάν κινι νιζέτε πέρ—έκατό οκράντα πέντε δραχμές έχουνε !

Ο άλλος πειραμαίς που έτραβούσε τον Ήλιος ήτο να αγοράσι με τις εκατόν οκράντα πέντε δραχμές μιά βάρικα με τήν όποιαν ή ή έβγαζε κι' αυτός νοικοκύρης. Τώρα υπήρχεν έλπις πως ή ή έτελειοντα πια ο πόλεμος. Θα άπλευσε λοιπόν κι' ο Ήλιος και άκομη δεν είχε διαλέξει μεταξύ βάρικας και κοστούμιου.

Ένα πρωί ο Μεθυστης άνεκάχησε τον Ήλιος να κόβη τα νύχια των ποδιών του με τήν σουριά που του είχεν δώσει οι διόποι να κόβη το ψομι του συστήτου.

Όταν το μεσημέρι έβγαζε τήν ίδια σουριά και άρχισε να κόβη το ψομι, το έβλεπν όλοι τις φωνές.

— Βοέ βρωμάνηρωπε μ' αυτή τή σουριά που έκοβες προ μισής ώρας τα νύχια των ποδιών σου, μάρ κόβεις τώρα το ψομι !

— Και τί σχέση έχει αυτό ; ήτο ή άπάντησι του Ήλιου, έγω μονάχη κόβω με σουριά τα νύχια μου !

Η λαίμαργια του Ήλιου δεν είχε όρια. Έβρωσε χωριστά από το συστήτου του, που ήτο πάντοτε διπλό και δέκα τουλάχιστον αυγά τήν ημέρα, που τα έπρομηθεύετο κατά τον τρόπο αυτό :

Μια και υπηρέτησε στο συστήτου των διόπων είχε και τα κλειδιά των ψομιών. Καθημερινώς έπαρυσσαν δύο ή τρία ψομιά στους διόπους, από τα ψομιά που έδιναν ή ύπηρεσία, και ο Ήλιος τα έβινε στους μπικμπόττες—στους μικρομπόρους του Μούδρου— και έφερνε αυγά. Αν και τα ψομιά αυτά άνήκαν εις όλους, ο Ήλιος δεν προσέφερε ούτε ένα αυγό στο τραπέζι. Αν του έφώναζε κανείς, ή ή άπαντούσε θρασύτατα :

— Βλέπεις συνειδημένο τί είχεν ο μπαμπάς σου στο χωριό να σε ταίτζη όλο αυγά !

Κάποτε ο όπλονόμος έμαθην ότι στο σακκοθέσιο του Ήλιου εφύσκοντο περί τα δέκα ψομιά προσημαμένα να μετακλήθουν σε αυγά και το είπε :

— Έλα έδω, Ήλιος, να φέρης τα ψομιά που έχεις μέσα στο σακκοθέσιό σου. Δεν έχωμε όρεξι να μάρ φάνε οι καταρτίδες.

Ο Ήλιος άδικα προσπαθούσε να πεισι τον όπλονόμο ότι δεν ήτο κάτοχος του κεινορημένου αυτού θησαυρού. Οι άλλοι έφώναζαν :

— Μάλιστα, χωρίς όπλονόμο ! Δώδεκα ψομιά έχει. Όσα και οι Άπόστολοι... Ηά τα πάρι πάλι αυγά... Ήλιος γράλε τα ψομιά έσω. Εργάμια να σε βοηθήσουμε κι' εμείς.

Ο Ήλιος τώρα άλλαζε τακτική.

— Μα πως ή ή τα δώσω τα ψομια άφου τα θέλω να τα φάω !

— Όλα τα ψομιά ή ή τα φέρ !

— Όλα. Θέλω να τερροθώσω !

Κι' από τήν προσπαθεια που έκανε για να δώση πιά πειριστικό τονο στην λέξι «πρώο» τα «φ» κατακλήθησαν από τον λαργύγγα του σάν έσχαρκαλωμένους ρόδες κάρου.

Αν μπορείς ποτε να φέρ τόσα ψομιά, του άπάντησαν ο όπλονόμος, θέλεις να τα πουλήσης και κατά τον κανονισμό άπαγορευεται ή έμπορεία τής μερίδας.

Τ ψομιά τέλοσ μετά πολλά ράματα και άντιστασεις ανεδιόκνησαν από τον Ήλιος στο κακώτατο κινθ το πλήρωμα συνόδεσε τήν κάθε έργασία ψομιού με άναρνησεις :

— Ένα... δύο... τρία... έπίτα... δώδεκαρος άποήκη !

Η «Ναυκρατούσα» ήτο διπλωρημένη στο άνθρακοτόρι «Πυθέρας». Η άνθρακένια είχε τελευτήσει και οι άνθρακοράτα ήσαν κι' έστύθησαν στην κοιλιακή του τρεχάση καθώς έπροσείχονταν κάποις κλειστούρι. Πραγματικά ή ή τους έφρίγγονε τα ψομιά του Ήλιου.

Όταν τελευτήσε το ανέκδοτο των ψομιών, ο όπλονόμος έβήθησε να τα πάρι να τα ρίξη στους άνθρακοράτας αλλά ο Ήλιος παρεκάλεσε να τα ρίξη ο ίδιος και με τον σπέρ των ψομιών καθώς ήτο προσημαμένα έκολλησε στους χροακώτους του κακώτατος και προσπαθούσε ότι εγγύτατος, άρχισε να τρώγει όλα τα ψομιά στην Πάλαστα.

Όλοι τότε φρίξαν μιά κωνή !

Μωρέ Ήλιος τι έκανε !

Κι' ο Ήλιος πάντοτε ο ίδιος.

Αν τί ! θάβινε τα ψομιά μου να τα φάνε αυτόι οι παλακώρητοι που δεν έχουνε μιά δαχάρα στην τσέπη τους !...

Με το νέο του κοστούμι θα παροσα-ζώνε ο Ήλιος στο χωριό του.

Κ. Φαλτάγης

ΤΑ ΑΝΘΙΩΠΙΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΙΣΙΟΜΘΑΝΑΤΩΝ

Τ' είναι ή ζωή του ανθρώπου ; Ο διάσημος φιλόλογος και γλωσσολόγος Βοζελά, έπέφερε από έναν όγαν στο στομάχι. Στις αρχές του 1650, αφού έπ' μίαν εβδομάδα είχεν άποφέρει τρομαρά, ένομισαν έξωρια τους πόνοσ του να λιποθύσει. Ένώμισε τότε πως είχε θραυποθή, και βγήκε περπατό. Τήν έλοιμένη όμοσ τον έξωρίσισε ή κρίσις, χειροτάμ μάλιστα από πόν. Το μόνο που προέβησε πια ο Βοζελά ήταν να καλέση τον ύπηρέτη του, ο όποιος όταν πήγε τον βρήκε να φριχοπαίη.

— Τι συμβαίνει, κύριε ; τον ερώτησ τρομαγμένο.

— Τιποτί..., του άληγητος ήρεσε ο γλωσσολόγος. Ήθελα να σου δείξω μόνο τί άσημαντο πράμα είχε ή ζωή του ανθρώπου... Αυτό ήταν τα τελευταία του λόγια. Σε λίγο, ο Βοζελά έξέπνευσε.

Γέλοια και κλάματα : Ο μέγας σατυρικός ποιητής τής Γαλλίας Σααρρον, λίγο πριν διατεθεί, έγώρισε και είδε τους συγγενείς και τους φίλους του, γύρω από το κρεβάτι του, που κλάιγαν.

— Άς είνε... τους είπε τότε προσπαθώντας να χαμογέλαση.

Δεν θα ζατορθώσετε να κλάψετε μετά τον θάνατό μου τόσο, όσο σας έκανα έγω να γελάσετε ένόςφο ζούσα...

